

hvad Udvalget har foreslaaet med Hensyn til § 26.

F. Nielsen: Jeg finder det fornødent at yttre mig om nogle enkelte Punkter, som ikke synes mig tilstrækkeligt fremhævede. Det Mindretal, som har stillet Forslag under Afstemningspost 45 til § 23, har lagt særdeles Vægt paa, at der skulde sættes: „Indstilling af Sogneforstanderskabet“, istedetfor „Overenskomst med Sogneforstanderskabet“. Han ønskede nemlig, at der skulde overdrages Forstanderskabet Initiativet med Hensyn til denne Sag, nemlig Ansættelse af faste Skorstensfeiere, medens Lovudkastet vil, at de kun skulle ansættes, hvor Amtsrådet træffer Overenskomst med vedkommende Sogneforstanderskab. Udcastet tillægger Sogneforstanderskabet en Nægtelsesret. Naar der siges, at Amtsrådet er bemyndiget efter Overenskomst med vedkommende Sogneforstanderskab at træffe denne Foranstaltning, er det aabenbart, at Amtsrådet ikke kan ansætte, dersom det ikke er kommet overens med Sogneforstanderskabet. Nu forekommer det mig ikke af stor Betydning, om Sogneforstanderskabet har Initiativet eller Denægtelsesretten; thi i det sidste Tilfælde kan det jo bringe det til, at denne Sag for det Sogus Vedkommende ikke kan sættes igjennem. Formodentlig er Grunden til, at Initiativet er henlagt til Amtsrådet, den, at hvor faste Skorstensfeiere blive ansatte, vil der blive tillagt dem et Distrikt, som bestaaer af flere Sogne, og at Amtsrådet derfor maa kunne bringe Sagen under Overveielse i flere Sogne paa eengang. Sogneforstanderskaberne ville vistnok vaage over den dem ved Loven tillagte Ret, saa at de ikke opoffre deres Overbeviisning af Troelighed mod Amtsrådet.

Med Hensyn til Afstemningspost 46 holder jeg mig til det af den ærede 2den Landstingsmand for 9de Kreds (Faurshou) Yttrede, hvad Nr. 48 angaaer, hvor Udvalget har foreslaaet, at der istedetfor „21—24“ skal bestemt nævnes „21, 22 og 24“, grunder det sig paa, at § 23 slet ikke handler om saadanne Sager, som kunne blive Gjenstand for Bøder, saa det

er ved en Unøjagtighed, at denne Paragraph er taget med. Ved Nr. 49 har Udvalget foreslaaet, at der skulde bruges stærke Udtryk, for at tilkjendegive den strafbare Forsømmelse af det tilbørlige Tilsyn. Dette staaer ganske i Overensstemmelse med hvad Forordningen af 26de Marts 1841 § 14 bestemmer angaaende den Mangel paa Tilsyn, der skal have fundet Sted, naar der skal idømmes Bøder der, hvor Skade er skeet; thi der staaer nemlig, at naar der har fundet aabenbar Tilfidesættelse af den Agtsomhed, som almindelig Forsigtighed kræver, Sted, kan der idømmes Straf. Men nu vilde det dog være forunderligt, om der krævedes større Mangel paa Tilsyn for at straffe, hvor Skaden er skeet, end der, hvor ingen Skade er skeet. Den meget ærede fungerende Justitsminister har vel igaar sagt, at Domstolene ville tage Hensyn til de før nævnte Udtryk og ikke idømme Bøder, hvor der ikke havde fundet en aabenbar Tilfidesættelse Sted. Men jeg troer, at vi varetage bedre Borgernes Ret, ved, hvor der er Tale om en Strafs Idømmelse, at bruge ligesaa begrænsende Udtryk, som der bruges i et mere strafværdigt Tilfælde, end ved at bruge videre Udtryk; thi ved det mere omfattende Udtryk bliver naturligtvis Muligheden for at kunne blive idømt Straf større. Angaaende Nr. 58, Udvalgets ny § 26, har Udvalgets Forslag fundet et saa udførligt og grundigt Forsvar af den 4de Landstingsmand for 9de Kreds (Jessen), at jeg ikke behøver videre at tale derom. Jeg vil kun bemærke, at naar der er foreslaaet af Udvalget, at Brandfogden skal have Godtgjørelse for det Arbejde, han paatager sig, naar Noget vil afbrænde paa Roden staaende Blyng, synes det mig ganske i sin Orden. Naar en privat Mand til sin private Nytte gjør Fordring paa, at Politibestillingsmænd — og som saadan maa Brandfogden betragtes — skulle offere Tid og Kræfter, bør han ogsaa derfor give et Honorar. Naar Noget forlanger Politiet til at holde Orden i Anledning af en eller anden privat Anledning, maa han jo, hvis jeg ikke feiler, betale derfor.